

Լատդիկեա — Թիվ չորս

Համընկնող պատմություններ

Jeff Pippenger

2023-09-01

Այն հանգամանքը, որի վրա ես մատնանշեցի, և որը, հավանաբար, Սթիվեն Հասկելը չտեսավ, թեև այն հաստատեց՝ իր ճանաչմամբ այն ճշմարտությունների, որոնք այս փաստը լույսի են բերում, այն է, որ հին Իսրայելի վերջի պատմության մեջ դու միաժամանակ գտնում ես ժամանակակից Իսրայելի սկզբի երևան գալը, որը համընկնում է նույն պատմական ժամանակաշրջանին: Երբ Քրիստոսը շատերի հետ հաստատում էր ուխտը մեկ շաբաթով (երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր), հին Իսրայելը ապրում էր Լատդիկեայի փորձառությունը՝ կանգնած լինելով Տիրոջ բերանից դուրս թքվելու եզրին: Միաժամանակ ժամանակակից Իսրայելը ապրում էր Եփեսոսի փորձառությունը: Հին Իսրայելի Լատդիկեան ցրվում էր, և ժամանակակից Իսրայելի Եփեսոսը հավաքվում էր հենց նույն պատմության մեջ:

Եվ «այո՛», եթե դուք մտածում եք այդ մասին, ես տեղյակ եմ, որ այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը՝ ի կատարումն Դանիելի իններորդ գլխի, և որը սկսվեց Նրա մկրտությամբ ու ավարտվեց Ստեփանոսի քարկոծությամբ, բառացիորեն երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր չէր. սակայն մարգարեապես այն անշուշտ այդպիսին էր, որովհետև մարգարեապես մեկ տարին հավասար է երեք հարյուր վաթսուն օրվա: Երեք հարյուր վաթսուն օրը բազմապատկած յոթով՝ կազմում է երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր, և այդ մարգարեական շաբաթվա «ճիշտ կենտրոնը» խաչն է: Մարգարեապես Քրիստոսը խաչը դրեց երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր կազմող մարգարեական ժամանակահատվածի ուղիղ կենտրոնում՝ այդպիսով ցույց տալով, որ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» հաստատված և պահպանված են Քրիստոսի խաչով: Պատահական չէ, որ երբ Քույր Ուայթը, ինչպես նա իսկապես ուսուցանում է, ասում է, որ Ամբակումի երկու սրբազան աղյուսակներն էլ՝ 1843 և 1850 թվականների քարտեզները, ունեն երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը հենց քարտեզի կենտրոնում, և երկու քարտեզներն էլ ունեն խաչը՝ այդ պատկերման ուղիղ կենտրոնում:

«Աստվածաշունչը պարունակում է բոլոր այն սկզբունքները, որ մարդիկ պետք է հասկանան՝ հարմարեցված լինելու համար թե՛ այս կյանքի, թե՛ գալիք կյանքի համար: Եվ այս սկզբունքները կարող են հասկացվել բոլորի կողմից: Ոչ ոք, ով ունի նրա ուսուցումը գնահատելու հոգի, չի կարող Աստվածաշնչից կարդալ թեկուզ մի հատված՝ առանց այնտեղից որևէ օգտակար միտք ստանալու: Բայց Աստվածաշնչի ամենաարժեքավոր ուսուցումը չի ձեռք բերվում պատահական կամ անկապ ուսումնասիրությամբ: Նրա ճշմարտության մեծ համակարգը այնպես ներկայացված չէ, որ շտապող կամ անփույթ ընթերցողը կարողանա այն զանազանել: Նրա բազմաթիվ գանձերը թաքնված են մակերևույթից շատ խոր, և կարող են ձեռք բերվել միայն ջանադիր քննությամբ և շարունակական ջանքով: Այն ճշմարտությունները,

որոնք կազմում են այդ մեծ ամբողջությունը, պետք է որոնվեն ու հավաքվեն՝ «մի քիչ այստեղից, մի քիչ այնտեղից»: Եսայիա 28:10:»

«Երբ այսպես քննվեն և մեկտեղ բերվեն, կպարզվի, որ դրանք կատարելապես հարմարեցված են միմյանց: Յուրաքանչյուր Ավետարան լրացնում է մյուսներին, յուրաքանչյուր մարգարեություն՝ մեկ ուրիշի բացատրությունն է, յուրաքանչյուր ճշմարտություն՝ մի այլ ճշմարտության զարգացումը: Հրեական կարգադրության նախատիպերը պարզաբանվում են Ավետարանով: Աստծո խոսքի մեջ յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր տեղը, յուրաքանչյուր փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջական կառուցվածքը, թե՛ իր մտահղացմամբ, թե՛ իր իրականացմամբ, վկայում է իր Հեղինակի մասին: Այսպիսի կառուցվածք ոչ մի միտք, բացի Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ հղանալ, ո՛չ ձևավորել»: Education, 123.

Յոթ եկեղեցիներից յուրաքանչյուրի՝ թե՛ միլլերական պատմության, և թե՛ նաև մեր պատմության մեջ կրկնվելու սկզբունքի հետ մեկտեղ կա ևս մի կարևոր սկզբունք, որին վաղ աղվենտականությունը հավանություն էր տվել: Այդ սկզբունքը ցույց է տալիս, որ նույն պատմության «ներքին և արտաքին» մարգարեական գծերը Սուրբ Հոգու կողմից գործածվում են ճշմարտությունը փոխանցելու համար: Միլլերը ճանաչեց սա և այն ուղղակիորեն ուսուցանեց: Նա ճիշտ էր ուսուցանում, որ Հայտնության յոթ կնիքները ներկայացնում են եկեղեցիներին զուգահեռ պատմություն, սակայն այդ զուգահեռ պատկերացման մեջ կնիքները ներկայացնում են նույնական պատմության արտաքին, իսկ եկեղեցիները՝ ներքին ճշմարտությունը: Ուրիա Սմիթը նույնպես անդրադառնում է այս սկզբունքին և գործածում է «ներքին» և «արտաքին» բառերը, ինչը, իմ կարծիքով, երկու զուգահեռ գծերը արտահայտելու լավագույն ձևն է:

«Կնիքները ներկայացվում են մեր ուշադրությանը Հայտնության 4-րդ, 5-րդ և 6-րդ գլուխներում: Այս կնիքների ներքո ներկայացված տեսարանները երևան են բերվում Հայտնություն 6-ում և Հայտնություն 8-ի առաջին խոսքում: Դրանք, ակնհայտորեն, ընդգրկում են այն իրադարձությունները, որոնց հետ եկեղեցին առնչվում է այս տնտեսության բացվելուց մինչև Քրիստոսի գալուստը»:

«Մինչ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են եկեղեցու ներքին պատմությունը, յոթ կնիքները տեսադաշտ են բերում նրա արտաքին պատմության մեծ իրադարձությունները»: Ուրիայի Սմիթ, The Biblical Institute, 253.

Այժմ կսկսենք յոթ եկեղեցիների մեր քննությունը: Կարևոր է գիտակցել, որ առաջին երկու եկեղեցիները, ապա նաև երրորդ և չորրորդ եկեղեցին, ունեն «պատճառ և հետևանք» փոխհարաբերություն, որը պահանջում է, որ դրանք միասին քննվեն: Զմյուռնիան այն եկեղեցին է, որ ներկայացնում է նրանց, ովքեր հալածվում են Հռոմի կողմից, իսկ Եփեսոսը այն եկեղեցին էր, որ Ավետարանը տարավ ամբողջ աշխարհին:

«Անտիոքում էր, որ աշակերտները նախ առաջին անգամ քրիստոնյաներ կոչվեցին: Այդ անունը նրանց տրվեց, որովհետև Քրիստոսը նրանց քարոզության, ուսուցման և խոսակցության գլխավոր թեման էր: Նրանք շարունակաբար պատմում էին այն իրադարձությունները, որոնք տեղի էին ունեցել Նրա երկրային ծառայության օրերին, երբ Նրա աշակերտները օրհնված էին Նրա անձնական ներկայությամբ:

Անհոգնաբար նրանք կանգ էին առնում Նրա ուսմունքների և բժշկության հրաշքների վրա: Դոդդոջուն շրթունքներով և արցունալից աչքերով նրանք խոսում էին պարտեզում Նրա տվայտանքի, Նրա մատնության, դատավարության և մահապատժի, այն համբերատարության և խոնարհության մասին, որոնցով Նա կրել էր Իր թշնամիների կողմից Իր վրա բերված անարգանքն ու տանջանքը, և այն աստվածային գթության մասին, որով Նա աղոթել էր Իրեն հալածողների համար: Նրա հարությունը և համբարձումը, ինչպես նաև Նրա գործը երկնքում՝ որպես Միջնորդ ընկած մարդու համար, թեմաներ էին, որոնց վրա նրանք ուրախությամբ էին սիրում խորհրդածել: Լիովին բնական էր, որ հեթանոսները նրանց քրիստոնյաներ կոչեին, քանի որ նրանք քարոզում էին Քրիստոսին և իրենց աղոթքները Աստծուն էին մատուցում Նրա միջոցով:»

«Աստված էր, որ նրանց տվեց քրիստոնյա անունը: Սա արքայական անուն է, տրված բոլոր նրանց, ովքեր իրենց միացնում են Քրիստոսին: Հենց այս անվան մասին էր, որ Հակոբոսը հետո գրեց. «Չէ՛ որ հարուստներն են ձեզ նեղում և ձեզ դատաստանների առաջ քաշում: Չէ՛ որ նրանք են հայհոյում այն պատվական անունը, որով դուք կոչվեցիք»: Հակոբոս 2:6, 7: Իսկ Պետրոսը հայտարարեց. «Եթե մեկը տառապում է որպես քրիստոնյա, թող չամաչի, այլ այդ պատճառով թող փառավորի Աստծուն»: «Եթե Քրիստոսի անվան համար ձեզ նախատում են, երանելի էք, որովհետև փառքի և Աստծու Հոգին հանգչում է ձեզ վրա»: 1 Պետրոս 4:16, 14»: Առաքյալների Գործերը, 157:

Եփեսոսի եկեղեցին ներկայացնում էր վաղ եկեղեցին, որ «աստվածապաշտ կերպով էր ապրում Քրիստոս Հիսուսով», ինչը մի «պատճառ» է, որ միշտ առաջացնում է մի «հետևանք»:

Այո՛, և բոլոր նրանք, որ կամենում են աստվածապաշտությամբ ապրել Քրիստոս Հիսուսում, հալածանք պիտի կրեն: 2 Տիմոթեոս 3:12.

Եփեսոսի եկեղեցու աստվածապաշտությունը պատճառ դարձավ Սմյունայի եկեղեցով ներկայացված հալածանքին: Այս երկու եկեղեցիները ներկայացնում են պատճառահետևանքային հարաբերություն, և հետևանքը պահանջում է, որ իրեն նախորդի պատճառը: Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի հալածանքը հրահրվում է այն բանի դրսևորմամբ, ինչը Քույր Ուայթը կոչում է «նախնական աստվածապաշտություն»: Աստվածապաշտություն, որը պատկերված է անցյալի, այսինքն՝ նախնական պատմությունների մեջ:

«Չնայած հավատի և բարեպաշտության համատարած անկմանը, այս եկեղեցիներում կան Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդներ: Մինչ Աստծո դատաստանների վերջնական այցելությունը երկրի վրա, Տիրոջ ժողովրդի մեջ կլինի նախնական աստվածապաշտության այնպիսի վերածնունդ, որպիսին չի երևացել առաքելական ժամանակներից ի վեր: Աստծո Հոգին և գորությունը պիտի թափվեն Նրա զավակների վրա: Այդ ժամանակ շատերը պիտի առանձնանան այն եկեղեցիներից, որոնցում այս աշխարհի սերը փոխարինել է Աստծո և Նրա խոսքի հանդեպ սերը: Շատերը՝ թե՛ ծառայողներից և թե՛ ժողովրդից, ուրախությամբ պիտի

ընդունեն այն մեծ ճշմարտությունները, որոնք Աստված տվել է հռչակվելու այս ժամանակում՝ ժողովուրդ պատրաստելու համար Տիրոջ երկրորդ գալստյանը: Հոգիների թշնամին ցանկանում է խոչընդոտել այս գործը, և նախքան այդպիսի շարժման ժամանակը գալը, նա պիտի փորձի այն կանխել՝ ներմուծելով կեղծ նմանակում: Այն եկեղեցիներում, որոնք նա կարող է ենթարկել իր խաբուսիկ իշխանությանը, նա այնպես պիտի ներկայացնի, թե Աստծո հատուկ օրհնությունն է թափվել. պիտի դրսևորվի այն, ինչ մեծ կրոնական հետաքրքրություն է համարվում: Բազմություններ պիտի ցնծան, թե Աստված իրենց համար հրաշալի կերպով գործում է, մինչդեռ այդ գործը մեկ այլ ոգու գործն է: Կրոնական կերպարանի ներքո Սատանան պիտի ձգտի տարածել իր ազդեցությունը քրիստոնեական աշխարհի վրա»: Մեծ պայքար, 464:

«Վերջին օրերի» Կեսգիշերյան աղաղակը տվյալ հատվածում նույնացված «նախնական աստվածապաշտության» վերածնունդն է: Դա այնպիսի վերածնունդ է, որ տեղի է ունենում շարժման մեջ, ոչ թե եկեղեցու: Այդ վերածնունդը նկարագրելու համար Քույր Ուայթի գործածած պատմությունը «առաքելական ժամանակների» պատմությունն է, որը ներկայացված է Եփեսոսի եկեղեցու միջոցով: Այդ վերածնունդը պիտի առաջացնի «հալածանք»:

«Շատերը պիտի բանտարկվեն, շատերը պիտի փախչեն քաղաքներից ու ավաններից՝ իրենց կյանքը փրկելու համար, և շատերը պիտի նահատակվեն հանուն Քրիստոսի՝ ճշմարտության պաշտպանության համար կանգնելով»: Selected Messages, գիրք 3, 397:

Հաջորդ հատվածում «Քրիստոսի կյանքը երկրի վրա» ներկայացնում է Եփեսոսի եկեղեցու սկիզբը, սակայն այն նաև նախակերպում է աշխարհի վախճանին Լաոդիկեական աղվենտիզմի պատմությունը:

«Դատաստանը հետ է շուր տրված, և արդարությունը հեռու է կանգնած, որովհետև ճշմարտությունը վայր է ընկել հրապարակում, և ուղիղությունը չի կարող ներս մտնել: Այո՛, ճշմարտությունը պակասել է, և ով որ հեռանում է չարից, իրեն որսի է մատնում»: Եսայիա 59:14, 15: Սա կատարվեց երկրի վրա Քրիստոսի կյանքի մեջ: Նա հավատարիմ էր Աստծո պատվիրաններին՝ մի կողմ դնելով մարդկային ավանդություններն ու պահանջները, որոնք դրանց փոխարեն բարձրացվել էին: Դրա պատճառով Նա ատվեց և հալածվեց: Այս պատմությունը կրկնվում է»: Քրիստոսի առակները, 170:

Եփեսոսով ներկայացված փորձառությունը տեղի է ունենում միաժամանակ Լաոդիկիայի փորձառության հետ: Կովարար հրեաները հին Իսրայելի Լաոդիկեցիներն էին, իսկ Քրիստոսն ու Նրա աշակերտները՝ ժամանակակից Իսրայելի Եփեսացիները: Հովհաննես Մկրտիչը ներկայացրեց Եփեսոսի եկեղեցին, և նա խորհրդանշում է «վերջին օրերի» եկեղեցին, որին հակադրվում են Լաոդիկեցիները, որոնք իրենց հրեաներ են կոչում, բայց չեն:

«Հովհաննես Մկրտչի գործը, և նրանց գործը, ովքեր վերջին օրերին Եղիայի հոգով և գործությամբ դուրս են գալիս՝ ժողովրդին արթնացնելու իր անտարբերությունից,

շատ առումներով նույնն է: Նրա գործը նախատիպ է այն գործի, որ պետք է կատարվի այս դարում: Քրիստոսը երկրորդ անգամ պիտի գա՝ աշխարհը արդարությամբ դատելու: Աստծո պատգամաբերները, որոնք կրում են վերջին նախագգուշացման լուրը, որ պետք է տրվի աշխարհին, պետք է պատրաստեն ճանապարհը Քրիստոսի երկրորդ գալստյան համար, ինչպես Հովհաննեսը պատրաստեց ճանապարհը Նրա առաջին գալստյան համար: Այս նախապատրաստական գործում «ամեն մի ձոր պիտի բարձրացվի, և ամեն մի լեռ ու բլուր պիտի խոնարհեցվի, և ծուռ տեղերը պիտի ուղղվեն, և խորդուբորդ տեղերը՝ հարթվեն», որովհետև պատմությունը պիտի կրկնվի, և մեկ անգամ ևս «Տիրոջ փառքը պիտի հայտնվի, և ամեն մարմին այն միասին պիտի տեսնի, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»: Southern Watchman, March 21, 1905.»

Եփեսոսը «պատճառն» է, իսկ Զմյուռնիան՝ «հետևանքը»: Պերգամոսն ու Թյատիրան ևս ներկայացնում են պատճառահետևանքային հարաբերություն: Պերգամոսը փոխզիջման եկեղեցին է, որ ապականեց քրիստոնեությունը՝ այն միավորելով հեթանոսության հետ: Քրիստոնեական եկեղեցին ընկավ, երբ ընդունեց այն նախադրույթը, թե հնարավոր է, որ հեթանոսության կռապաշտությունը համագոյակցի իր սահմանների ներսում: Կոստանդիանոս կայսրը այդ փոխզիջումային պատմության խորհրդանիշն է, և նրա մարգարեական դերը ճշմարիտ քրիստոնեության ուրացումն առաջ բերելն էր՝ նախքան պապականության հայտնվելը:

Թող ոչ ոք ձեզ որևէ կերպ չխաբի, որովհետև այն օրը չի գա, եթե նախ չգա ուրացությունը, և չհայտնվի մեղքի մարդը, կորստյան որդին, որը հակառակվում է և իրեն վեր է բարձրացնում այն ամենից, ինչ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում է, այնպես որ նա, որպես Աստված, նստում է Աստծու տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն Աստված է: Չէ՞ք հիշում, որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, այս բաները ձեզ ասում էի: Եվ այժմ գիտեք, թե ինչն է արգելակում, որպեսզի նա հայտնվի իր ժամանակին: Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է. միայն նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերացվի: Եվ ապա կհայտնվի այն Անօրենը, որին Տերը պիտի սպանի իր բերանի շնչով և պիտի կործանի իր գալստյան փառքով: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:3–8.

Պերգամոսի եկեղեցին «պատճառն» էր, իսկ Թյատիրան՝ «հետևանքը»: Դանիել մարգարեն հաճախ ներկայացնում է հեթանոսության պատմությունը՝ տեղը զիջելով պապականությանը, և այն ապոստասիան, որ նախորդեց պապականության հաստատմանը, որի մասին խոսեց Պողոսը, արծարծվում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխում:

Որովհետև Քիթթիմի նավերը պիտի գան նրա դեմ. ուստի նա պիտի վշտանա, պիտի վերադառնա և բարկանա սուրբ ուխտի դեմ. այդպես էլ պիտի անի. նա պիտի դարձյալ վերադառնա և հաղորդակից լինի նրանց հետ, որոնք լքում են սուրբ ուխտը: Եվ զորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և նրանք պիտի պղծեն զորության սրբարանը, պիտի վերացնեն ամենօրյա զոհաբերությունը, և պիտի կանգնեցնեն ավերման պղծությունը: Դանիել 11:30–31.

Փոխգլխի ման եկեղեցին, որը հավատուրաց եղավ նախքան պապական իշխանության պատմության մեջ հայտնվելը, Դանիելի կողմից ներկայացված է որպես «նրանք, որ» թողեցին «սուրբ ուխտը»: Այն բանից հետո, երբ նրանք թողեցին ուխտը, ապա պապականությունը, որ Դանիելի կողմից ներկայացված է որպես «աւերածութեան պղծութիւն», նստեցվեց երկրի գահի վրա: Քույր Ուայթը նույնացնում է Դանիել 11-ի վերջին վեց համարները, երբ ասում է, որ «Դանիել տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը»: Վերջին վեց համարները Դանիել 11-ի վերջնական կատարումն են, և նա ուսուցանում է, որ այդ վերջին համարներով ներկայացված պատմությունը նախատիպվել է Դանիել 11:30–36-ով, որը ցույց է տալիս Պերգամոսով և Թյատիրայով ներկայացված պատմական «պատճառ և հետևանքը»:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Նեղությունների ժամանակներ են մեր առջև: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով կիրականանան այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին ասվել է մարգարեություններում: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»:

«Երեսուներորդ համարում խոսվում է մի գործության մասին, որ «երեսունից մինչև երեսունվեց համարները մեջբերված են»:

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»:
Manuscript Releases, թիվ 13, էջ 394:

Պերգամոնի և Թյատիրայի պատճառահետևանքային կապը, ինչպես նաև Եփեսոսի և Զմյուռնիայի պատճառահետևանքային կապը կրկնվում են «վերջին օրերում»: Միացյալ Նահանգների բողոքականները կգնան փոխգլխի ման կոապաշտության հետ, ինչպես ներկայացված է Պերգամոնով (կոապաշտության գլխավոր նշանը արևապաշտությունն է), և երբ նրանք ընկնեն հավատուրացության մեջ, ճանապարհը կպատրաստվի մեղքի մարդու համար, որպեսզի նա մեկ անգամ ևս մարգարեաբար հայտնվի: Մինչ կրկնվում են հավատուրացությունը և պապականության գահակալեցումը, Աստված միաժամանակ բարձրացնելու է Եկեղեցի, որ նախատիպված է Եփեսոսով, որպեսզի Դանիելի և Հայտնության պատգամը տանի աշխարհին, և կկրկնվի նաև Զմյուռնիայով ներկայացված հալածանքը:

Կանդրադատնամ վերջին երեք եկեղեցիներին այն բանից հետո, երբ քննենք այն ճշմարտությունը, որ Հայտնության առաջին չորս կնիքները ճշմարտության արտաքին գիծ են, որը զուգահեռաբար ընթանում է ճշմարտության ներքին այն գծին, որ ներկայացված է առաջին չորս եկեղեցիներով: Ինչպես արդեն նշվել է, Ուրիա Սմիթն այսպես է ձևակերպում դա.

«Մինչ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են եկեղեցու ներքին պատմությունը, յոթ կնիքները տեսադաշտ են բերում նրա արտաքին պատմության մեծ իրադարձությունները»: Ուրիա Սմիթ, The Biblical Institute, 253.

Մենք ցույց տվեցինք, որ առաջին չորս եկեղեցիները ներկայացնում են երկու «պատճառ և հետևանք» հարաբերություններ, որոնք կրկնվում են «վերջին օրերում»: Հիմնվելով ադվենտիզմի ռաիվիանների վրա, սակայն առավել կարևոր՝ Աստծո Խոսքի հեղինակության վրա, եկեղեցու այդ չորս ներքին պատմությունները պետք է ունենան դրանց զուգահեռ արտաքին պատմությունը, որ ներկայացված է առաջին չորս կնիքներով: Առաջին և երկրորդ կնիքները արձագանքում են Եփեսոսի և Ջմյուռնիայի նույն հասկանիչներին, սակայն աշխարհի մեջ քրիստոնեությունը տարածելու գործը ներկայացնելու համար գործածում են սպիտակ ձին: Դա ներկայացնում է եկեղեցու արտաքին գործը, իսկ երկրորդ կնիքը ներկայացնում է Ջմյուռնիայի արյունահեղությունը՝ կարմիր ձիով:

Եվ ես տեսա, երբ Գառն բացեց կնիքներից մեկը, և լսեցի, իբրև թե որոտի ձայն, չորս կենդանիներից մեկին, որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ ես տեսա, և ահա՝ մի սպիտակ ձի. և նրա վրա նստողը աղեղ ուներ, և նրան պսակ տրվեց. և նա դուրս եկավ՝ հաղթելով և որպեսզի հաղթի: Եվ երբ նա բացեց երկրորդ կնիքը, լսեցի երկրորդ կենդանուն, որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ դուրս եկավ ուրիշ մի ձի, որ կարմիր էր. և նրա վրա նստողին իշխանություն տրվեց՝ երկրի վրայից խաղաղությունը վերցնելու, և որպեսզի մարդիկ միմյանց սպանեն. և նրան մի մեծ սուր տրվեց: Հայտնություն 6:1-4:

Զաքարիան պարունակում է մի քանի հատվածներ, որոնք ուղղակիորեն նույնացնում են Հայտնության առաջին չորս կնիքներում ներկայացված չորս ձիերին: Այդ հատվածներից մեկում՝ տասներորդ գլխում, Զաքարիան նույնացնում է, որ երբ ուշ անձրևը թափվի, «Հուդայի հոտը», որ Աստծո «տունն» է, պիտի վերածվի «Նրա վայելուչ ձիուն՝ պատերազմի մեջ»:

Տիրոջից անձրև խնդրեցե՛ք ուշ անձրևի ժամանակ. և Տերը փայլատակող ամպեր պիտի ստեղծի և նրանց անձրևի տեղատարափներ պիտի տա՝ դաշտի յուրաքանչյուրին խոտ տալու համար: Որովհետև կուռքերը ունայնություն են խոսել, և գուշակները սուտ են տեսել, և սուտ երազներ են պատմել. նրանք իզուր են մխիթարում. դրա համար նրանք հոտի պես գնացին իրենց ճանապարհով, տառապեցին, որովհետև հովիվ չկար: Իմ բարկությունը բորբոքվեց հովիվների դեմ, և ես պատժեցի այծերին. որովհետև Ջորաց Տերը այցելել է իր հոտին՝ Հուդայի տանը, և նրանց դարձրել է ինչպես իր գեղեցիկ ռազմաձին պատերազմում: Զաքարիա 10:1-3.

Էլեն Ուայթը կրկին ու կրկին մատնանշում է, որ Պենտեկոստեի ժամանակ Սուրբ Հոգու հեղումը նախատիպն է այժմ թափվող վերջին անձրևի: Պենտեկոստեի ժամանակ աշխարհի համար կատարված գործը ներկայացվում է Եփեսոսի եկեղեցով, և Եփեսոսը պատճառ է դառնում այն հալածանքին, որ ներկայացվում է Ջմյուռնիայով, որը Հովհաննեսը ներկայացնում է որպես երկրորդ կնիքի «կարմիր ձի»: Առաջին երկու կնիքները զուգահեռ են ընթանում առաջին երկու եկեղեցիներին և պատկերում են «վերջին օրերը», երբ վերջին անձրևը թափվում է:

Մարգարեության Հոգին նույնպես առանձնացնում է թե՛ երրորդ կնիքի ավարտը, թե՛ չորրորդ կնիքի սկիզբը՝ այդպիսով դրանք կապելով միմյանց հետ (պատճառ և հետևանք), և այդ անելիս ներկայացնում է այն պատմությունը, որ գոյություն ուներ իր օրերում և «վերջին օրերում»:

«Նույն ոգին այսօր էլ տեսանելի է, որը ներկայացված է Հայտնություն 6:6–8-ում:
Պատմությունը պիտի կրկնվի: Այն, ինչ եղել է, դարձյալ պիտի լինի»: Manuscript Releases, հատոր 9, 7.

Քույր Ուայթի անձնական պատմության մեջ (գրված 1898 թվականին) այն փոխզիջման ոգին, որը ճանապարհ է պատրաստում, որպեսզի պապականությունը վերստին գահ բարձրացվի, արդեն կենդանի և գործունակ էր, որովհետև բողոքականության ուրացությունը, որ սկսվել էր 1844 թվականի գարնանը առաջին հրեշտակի լուրի մերժմամբ, արդեն սկսել էր (1863 թվականին) ներթափանցել բողոքական աղվենտիզմի եղջյուրը:

Պերգամոսի փոխզիջումը երրորդ կնիքում ներկայացված է որպես կշեռքների «գույգ»:
Չափման համար նախատեսված երկու կշեռքները ներկայացնում են անագնիվ չափում:
Երրորդ կնիքը տանում է դեպի չորրորդ կնիքը, որը ներկայացված է «գունատ ձիով»՝ «մահով», այսպիսով ներկայացնելով պապականության կողմից Մութ դարերի ընթացքում միլիոնավորների սպանությունը: «Դժոխքը» այն է, ինչը հետևում է պապականության գունատ ձիուն: Երրորդ և չորրորդ կնիքների պատմությունը գուցահեռ է Պերգամոս և Թյատիրա եկեղեցիների պատմությանը: Կոստանդինի փոխզիջումը աստիճանական ընթացք ունեցող գործ էր. ուստի փոխզիջման ոգին արդեն գործուն էր Քույր Ուայթի անձնական պատմության մեջ, ճիշտ ինչպես Պողոսի ժամանակ, երբ նա ասաց, թե «անօրենության խորհուրդն արդեն ներգործում է»:
Պապականության գահակալությանը նախորդող հավատուրացությունը միշտ աստիճանական պատմություն է, և այդ «պատմությունը պիտի կրկնվի: Այն, ինչ եղել է, դարձյալ պիտի լինի»:

Եվ լսեցի մի ձայն չորս կենդանիների միջից, որ ասում էր. «Մի չափ ցորեն՝ մեկ դենարիով, և երեք չափ գարի՝ մեկ դենարիով, և զգո՛ւյշ եղի՛ր, որ յուդին ու գինուն չվնասես»: Եվ երբ նա բացեց չորրորդ կնիքը, լսեցի չորրորդ կենդանու ձայնը, որ ասում էր. «Ե՛կ և տե՛ս»: Եվ նայեցի, և ահա՝ գունատ մի ձի. և նրա անունը, որ նստած էր նրա վրա, Մահ էր, և Դժոխքը հետևում էր նրան: Եվ նրանց իշխանություն տրվեց երկրի չորրորդ մասի վրա՝ սպանելու սրով, և սովով, և մահով, և երկրի գազաններով: Հայտնություն 6:6–8.

Ձեյմա Ուայթը յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների մեջ առանձնացրեց ևս մեկ մարգարեական անումալիա: Նա նշում է առաջին չորս եկեղեցիների և վերջին երեք եկեղեցիների միջև դիտավորյալ տարբերակումը, և ապա, դարձյալ, նույն երևույթը՝ առաջին չորս կնիքների և վերջին երեք կնիքների մեջ:

«Այժմ մենք հետևել ենք եկեղեցիներին, կնիքներին և գազաններին, կամ կենդանի էակներին, այնքան հեռու, որքան դրանք համեմատվում են՝ ընդգրկելով ժամանակի

նույն ժամանակաշրջանները: Կնիքները յոթն են թվով, իսկ գազանները՝ միայն չորս: Եվ այստեղ գուցե տեղին լինի նկատել, որ առաջին, երկրորդ, երրորդ և չորրորդ կնիքների բացվելիս լսվում է, թե առաջին, երկրորդ, երրորդ և չորրորդ գազաններն ասում են. «Արի՛ և տես» . բայց երբ բացվում են հինգերորդ, վեցերորդ և յոթերորդ կնիքները, այդպիսի ձայն չի լսվում: Նույնպես էլ վերջին երեք եկեղեցիները և վերջին երեք կնիքները չեն համընկնում, որպես ժամանակի նույն ժամանակաշրջաններն ընդգրկող, ինչպես որ համընկնում են առաջին չորս եկեղեցիները և առաջին չորս կնիքները: Բայց, ինչպես ցույց ենք տվել, եկեղեցիները, կնիքները և գազանները համընկնում են՝ որպես ժամանակի նույն ժամանակաշրջաններն ընդգրկող՝ մոտ 1800 տարվա ընթացքում, մինչև որ իջնում ենք մեր ներկա ժամանակից մի փոքր ավելի, քան կես դար առաջ»: James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Ջեյմս Ուայթը չներառեց այն փաստը, որ նույն օրինաչափությունը գոյություն ունի նաև փողերի դեպքում, սակայն այդպես է: Առաջին չորս փողերը փողեր են, բայց վերջին երեք փողերը երեք վայեր են: Առաջին չորս փողերը ներկայացնում են Աստծո դատաստանը հեթանոսական Հռոմի վրա՝ Կոստանդինի կիրակնօրյա օրենքի համար 321 թվականին, իսկ փողերի երեք վայերը ներկայացնում են իսլամը: Փողերի առաջին երկու վայերը դատաստաններ էին պապական Հռոմի դեմ՝ 538 թվականին նրա սահմանած կիրակնօրյա օրենքի համար, իսկ փողի երրորդ վայը վերաբերում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամին, որ գալու է շատ մոտ ապագայում:

Յոզեֆ Բեյթսը վերջին երեք եկեղեցիների վերաբերյալ պիոներական ըմբռնումը գործածում է որպես մեկ խորհրդանիշ՝ Միլլերական ժամանակաշրջանում գոյություն ունեցող երեք ժամանակակից եկեղեցիներ նկարագրելու համար: Ամբողջ հատվածում շեշտադրումը տրված է Բեյթսի կողմից:

«Երկրի ամբողջ տարածքում, — ասում է Տերը, — նրա մեջ եղած ԵՐԿՈՒ ՄԱՍԸ պիտի կտրվի ու մեռնի, բայց ԵՐԸՈՐԴԸ պիտի մնա նրա մեջ»: Աստված ասում է, որ ԵՐԸՈՐԴԸ ՄԱՍԸ կրակի միջով պիտի անցկացնի և պիտի գտի նրանց: Նրանք պիտի կանչեն Նրան, և Նա պիտի լսի նրանց: Նա պիտի ասի. «ՄԱ ԻՄ ԺՈՂՈՎՈՒՐՆ Է», և նրանք պիտի ասեն. «ՏԵՐՆ Է ԻՄ ԱՍՏՎԱԾԸ»: Առաջին մասը՝ ՄԱՐԴԻՍԸ, անվանական եկեղեցին կամ Բաբելոնը: Երկրորդ մասը՝ Լավոդիկիան, անվանական ադվենտիստը: Երրորդ մասը՝ Փիլադելֆիան, երկրի վրա Աստծո միակ ճշմարիտ եկեղեցին, որովհետև նրանք պետք է փոխադրվեն Աստծո քաղաքը: Հայտնություն 3:12; Եբրայեցիներ 12:22–24: Հիսուսի անունով ես դարձյալ հորդորում եմ ձեզ փախչել Լավոդիկիացիներից, ինչպես Սողոմոնից և Գոմորից: Նրանց ուսմունքները կեղծ են և մոլորեցնող, և առաջնորդում են դեպի լիակատար կործանում: Մա՛հ: ՄԱՀ!!! հավիտենական ՄԱՀ!!! հետապնդում է նրանց: Հիշեցե՛ք Ղովտի կնոջը»: Joseph Bates, Review and Herald, volume 1, November 1850.

Միլլերական պատմության մեջ Սարդեսը այն եկեղեցին էր, որ անուն ուներ, թե կենդանի է, բայց մեռած էր:

Եվ գրի՛ր Սարգէսի եկեղեցու հրեշտակին. Այս է ասում Նա, որ ունի Աստծո յոթ
Հոգիները և յոթ աստղերը. Գիտեմ քո գործերը, որ անուն ունես, թե կենդանի ես,
բայց մեռած ես: Հայտնություն 3:1.

Աստծո ժողովուրդը միշտ անուն է ունեցել: Եփեսոսի պատմությունից մինչև Պերգամոս
եղած ժամանակաշրջանում այդ անունը քրիստոնյա էր: Պապական իշխանության
ժամանակ անունը անապատի եկեղեցին էր: Առավոտյան աստղի՝ Ջոն Ուիքլիֆի,
երևան գալուց ի վեր անունը բողոքական էր: Վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին,
բողոքականներն արդեն սկսել էին իրենց վերադարձը դեպի հռոմեական
հաղորդակցություն: Այն ժամանակ անհրաժեշտ էր միայն մի փորձություն, որը պիտի
բացահայտեր այն փաստը, որ, հակառակ իրենց դավանած անվանը, նրանք այլևս
ընտրյալ եկեղեցին չէին: 1844 թվականի գարնանը նրանք հասան այն փորձությանը,
որը պիտի ցույց տար, որ այլևս այն եկեղեցին չէին, որ կրում էր Քրիստոսի ուխտի
անունը: Եղիայի պատմությունը այս փաստի չափազանց մանրամասն երկրորդ վկան է
տալիս: Երբ նրանք դրսևորեցին իրենց ճշմարիտ բնավորությունը, սկզբում
միլլերիտների համար դժվար էր ճանաչել, որ բողոքականները ցույց էին տվել, թե
դարձել էին Բաբելոնի դուստրերը: Բայց միլլերիտները, ի վերջո, հենց այդ էլ արեցին և
սկսեցին հոգիներին կանչել այդ ընկած եկեղեցիներից դուրս՝ երկրորդ հրեշտակի
պատգամի կատարման մեջ: Այնուհետև եղավ մի փորձության ընթացք, որը պիտի
պատճառ դառնար, որ միլլերիտներն իրենց իսկ բնավորությունները դրսևորեին:
Արդյո՞ք նրանք Փիլադելփիացիներ էին, թե՞ Լաոդիկեցիներ:

Փիլադելփիացիները հետևեցին Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը, իսկ այն
միլլերականները, որոնք հրաժարվեցին այդ անել, դրսևորեցին Լաոդիկեցիների
բնավորությունը: Այսպիսով, մենք գտնում ենք այն տրամաբանությունը, որով Բեյթսը
նույնացնում էր երեք եկեղեցիները՝ որպես նույն պատմության ժամանակակիցներ: Այդ
պատմությունը իրականացավ տասը կույսերի առակի մարգարեական կառուցվածքի
սահմաններում, որի մասին ներշնչանքը տեղեկացնում է մեզ, որ այն կատարվել է և
պիտի կատարվի մինչև իսկ բառացիորեն:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը ևս պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի
փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

«Ես հաճախ անդրադարձվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը
խմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև
իսկ բառացիորեն, որովհետև այն ունի հատուկ կիրառություն այս ժամանակի
համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի
լինել ներկայիս ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald,
August 19, 1890.

Վերջին երեք եկեղեցիները ներկայացնում են Միլլերիտական շարժումից դուրս
գտնվողներին՝ որպես Սարդիս, իսկ շարժման ներսում գտնվողները ներկայացնում են
կա՛մ Ֆիլադելփիան, կա՛մ Լաոդիկեան: Այդ երեք եկեղեցիները նույնացվում են
Հայտնության երրորդ գլխում, իսկ առաջին չորս եկեղեցիները՝ երկրորդ գլխում:
Հետևաբար, երբ Քույր Ուայթը հիշատակում է Հայտնության երրորդ գլխի

պատմությունը, նա մատնանշում է հենց այն նույն եկեղեցիները, որոնք հենց նոր նույնացրեց Ջոզեֆ Բեյթսը:

«Ո՛հ, ի՛նչ նկարագրություն: Որքա՛ն շատ են նրանք, որ գտնվում են այս սարսափելի վիճակում: Ես անկեղծորեն աղաչում եմ յուրաքանչյուր սպասավորի ջանասիրաբար ուսումնասիրել Հայտնության երրորդ գլուխը, որովհետև այնտեղ պատկերված է վերջին օրերում գոյություն ունեցող իրերի վիճակը: Ուշադրությամբ ուսումնասիրեք այս գլխի յուրաքանչյուր համարը, որովհետև այս խոսքերի միջոցով Հիսուսը խոսում է ձեզ հետ»: Manuscript Releases, հ. 18, 193:

Միլլերական պատմության երեք ժամանակակից եկեղեցիները կրկնվում են ադվենտիզմի վերջում: Ջոզեֆ Բեյթսը բնորոշում էր միլլերական ժամանակաշրջանի ներքին ընթացքները և Սարդիսը նույնացնում էր Բաբելոնի դուստրերի հետ, որոնք երկրորդ հրեշտակի պատգամի թիրախային լսարանն էին: Նա անդրադառնում էր այն պայքարին, որ ծավալվում էր այն փոքրիկ հոտի միջև, որը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հետևեց Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը, և նրանց միջև, ովքեր հրաժարվեցին դուրս գալ սուրբ տեղից: Նա փորձում էր Լաոդիկեացիներին կանչել դուրս գալու այն խավարից, որ նրանք ընդունել էին, և նրանց լաոդիկեական կուրության առնվազն մի մասը պայմանավորված էր այն հանգամանքով, որ Ուիլյամ Միլլերը առաջատար դիրք էր զբաղեցրել լաոդիկեական շարժման մեջ: Սա նույն պայքարն է, որ մատնանշվում է Ֆիլադելֆիային ուղղված պատգամում:

Ահա, ես սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե Հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, պիտի անեմ, որ գան և երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և իմանան, որ ես քեզ սիրել եմ: Հայտնություն 3:9.

Կրոնական ճգնաժամը միշտ երկրպագուների երկու դաս է առաջ բերում, ինչպես եղավ Մեծ Հիասթափության ժամանակ: Բողոքականության թիկնոցը հենց նոր վերցվել էր Սարդիսից, երբ նրանք վերադարձան Հոռոմ և պաշտոնապես դարձան Հոռոմի դուստրը: Այնուհետև թիկնոցը կրեց Միլլերական ադվենտիզմը, սակայն շուտով մի փորձություն պիտի առաջ բերեր երկու դաս, որոնք իրենց փոքր հոտն էին դավանում: Մի ճմարիտ հոտ և մի կեղծ հոտ: Բեյթսը ներկայացնում էր այն փոքր հոտը, որ հետևեց Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը: Նրա պայքարը լաոդիկեացիների դեմ էր, որոնք դավանում էին, թե փոքր հոտն են: Որպես փիլադելֆացի՝ Բեյթսի պայքարը սատանայի ժողովարանի դեմ էր՝ մի խմբի, որ դավանում էր, թե Աստծու ժողովուրդն է, սակայն ստում էր և հրեաներ չէին:

Երբ առակի կատարումը վերջին անգամ իրականանա ադվենտիզմի ավարտին, կլինի ընտրված ուխտի մի ժողովուրդ, որի վրայով անցան ժամանակի վախճանի պահին՝ 1989 թվականին, ինչպես որ հրեական առաջնորդության վրայով անցան Քրիստոսի ծննդյան ժամանակ, որը այդ մարգարեական պատմության մեջ ներկայացնում է ժամանակի վախճանը: Երբ Քրիստոսի պատմությունը հասավ Երուսաղեմ հաղթական մուտքին, նախատիպվեց միլլերիտական ժամանակաշրջանի Կեսգիշերյան աղաղակի պատմությունը: Ներշնչանքը բազմիցս համադրում է խաչի ճանապարհանիշը 1844 թվականի Մեծ Հիասթափության հետ: Հուդան ներկայացնում է Քրիստոսի

պատմության լաոդիկեցիներին, իսկ առաքյալները՝ ֆիլադելֆիացիներին: Խաչից հետո երեքուկես տարի շարունակ ֆիլադելֆիացիները, որոնք ներկայացված են Բեյթսով, փորձում էին լաոդիկեցիներին դուրս կանչել ընկած եկեղեցուց, որը ներկայացված էր աշակերտ Հուդա Իսկարիովտացու միջոցով:

1989 թվականին նախկին ընտրված ուխտի ժողովուրդը մերժեց բացված լույսը և անցվեց կողքով: Երբ վրա հասավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությունը, փորձության ընթացքը սկսվեց նրանց մեջ, ովքեր նախկինում թվում էին նույն շարժման անդամներ: Մակայն մի դասը լաոդիկեացի է, իսկ մյուս դասը՝ ֆիլադելֆիացի: Ինչպես Հուդան երեք անգամ ուխտ կապեց Սանհեդրինի հետ՝ խաչից առաջ Քրիստոսին մատնելու համար, այնպես էլ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո ընկած պատմության լաոդիկեացիները ապաշխարելու երեք հնարավորություն ձախողված կլինեն: Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կհայտնվի նույնքան աներկբա, որքան ծառից կախված Հուդայի դեպքում, որ լաոդիկեացիները առանձնացված են ֆիլադելֆիացիներից: Հնձի ժամանակ է, երբ որոմները բաժանվում են ցորենից: Մենք արագորեն մոտենում ենք այդ հնձին:

Այս ճշմարտությունները ճանաչվում են միայն այն ժամանակ և այն պարագայում, երբ մենք պատրաստ ենք հասկանալու, որ միակ աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը, որը կարող է բացահայտել և հաստատել «ճշմարտությունը», «պատմականությունն» է: Ճշմարիտ մեթոդաբանությունը ոչ թե պրետերիզմն է, ֆուտուրիզմը, դիսպենսացիոնալիզմը, woke-իզմը, քերականական կամ պատմական մասնագիտացումը, կամ սատանայական բազմաթիվ կեղծիքներից որևէ այլ տարբերակ: Կա լայնորեն հայտնի մի արտահայտություն, որը վերագրվում է տասնյոթերորդ դարի փիլիսոփա Ժան-ժակ Ռուսոյին և վերաշարադրվել է բազմաթիվ կերպերով, սակայն մտքի էությունը հետևյալն է. «Միայն ունի բազմաթիվ արմատներ, բայց ճշմարտությունն ունի միայն մեկը»: «Ճշմարտությունը» Ալֆան և Օմեգան է, որ որպես արմատ է չոր երկրից:

«Նույնպես և Աստվածաշունչը՝ Նրա շնորհի հարստությունների գանձարանը: Նրա ճշմարտությունների փառքը, որոնք երկնքի չափ բարձր են և ընդգրկում են հավիտենությունը, չի զանազանվում: Մարդկության մեծ բազմության համար Քրիստոս Ինքը «ինչպես արմատ՝ չոր երկրից», և նրանք Նրա մեջ «գեղեցկություն»՝ չեն տեսնում, «որ Նրան ցանկանան»: Եսայիա 53:2: Երբ Հիսուսը մարդկանց մեջ էր՝ Աստծո հայտնությունը մարդկության մեջ, դպիրներն ու փարիսեցիները Նրան ասում էին. «Դու սամարացի ես և դև ունես»: Հովհաննես 8:48: Նույնիսկ Նրա աշակերտները իրենց սրտերի եսասիրությամբ այնքան կուրացած էին, որ դանդաղ էին հասկանալու Նրան, Ով եկել էր՝ նրանց Հայրի սիրո հայտնությունը տալու: Ահա թե ինչու Հիսուսը մարդկանց մեջ ապրում էր մենության մեջ: Նրան լիովին հասկանում էին միայն երկնքում»: Մտքեր Երանության լեռից, 25:

Ճշմարտությունները, որ այժմ ներկայացնում ենք, պետք է ճանաչվեն այն համատեքստում, որ ճշմարտության աճը պատմության ամբողջ ընթացքում աստիճանական է, և առավել կարևոր՝ ճշմարտության մեր ըմբռնումը պետք է դրվի

Ալֆայի և Օմեգայի համատեքստում, այն համատեքստում, որտեղ Հիսուսը մի բանի վախճանը նույնացնում է նրա սկզբի հետ:

Չորրորդ եկեղեցին Թյատիրան է, և այն ներկայացնում է այն ժամանակաշրջանը, երբ պապականությունը իշխում էր որպես աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն, այսինքն՝ այն ժամանակաշրջանը, երբ անապատի եկեղեցին գերության մեջ էր: Հոգևոր Իսրայելի գերությունը հոգևոր Բաբելոնի կողմից՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի, նախապատկերվել էր բառացի Իսրայելի՝ բառացի Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությամբ:

«Այսօր Աստծո եկեղեցին ազատ է առաջ տանելու մինչև ավարտը աստվածային ծրագիրը՝ կորած մարդկային ցեղի փրկության համար: Շատ դարերի ընթացքում Աստծո ժողովուրդը ենթարկվեց իր ազատությունների սահմանափակման: Ավետարանի քարոզությունն իր մաքրության մեջ արգելված էր, և ամենախիստ պատիժները կիրառվում էին նրանց նկատմամբ, որոնք համարձակվում էին չհնազանդվել մարդկանց հրամաններին: Դրա հետևանքով Տիրոջ մեծ բարոյական այգին գրեթե ամբողջովին անմշակ մնաց: Ժողովուրդը զրկված էր Աստծո խոսքի լույսից: Մոլորության և սնահավատության խավարը սպառնում էր ջնջել ճշմարիտ կրոնի գիտությունը: Երկրի վրա գտնվող Աստծո եկեղեցին այս երկարատև անողորմ հալածանքի ժամանակ նույնքան իսկապես գերության մեջ էր, որքան Իսրայելի որդիները գերության մեջ էին պահվում Բաբելոնում՝ աքսորի ժամանակաշրջանում»: Մարգարեներ և թագավորներ, 714:

Բաբելոնում գերության յոթանասուն տարիները ներկայացված են Թյատիրայի եկեղեցու միջոցով: Թյատիրայի եկեղեցին այն հետևանքն է, որ առաջացել էր այն պատճառից, որը ներկայացված է Պերգամոսով: Պերգամոսը խորհրդանշվում է Կոստանդինոս կայսրով, որը կռապաշտությունը միավորեց քրիստոնեության հետ: Նրա կռապաշտության խորհրդանիշը արևի պաշտամունքն էր: Աստվածաշնչյան պատճառն այն բանի, որ հին Իսրայելը տարվեց գերության՝ Թյատիրայի յոթանասուն տարիների ընթացքում, այն էր, որ նրանց թագավորները հարաբերություններ և դաշինքներ էին կազմում իրենց շուրջ եղած կռապաշտ ազգերի հետ՝ բացահայտ ապստամբությամբ Աստծո Խոսքի դեմ: Աստված բազմիցս նախազգուշացրեց Իսրայելին, որ չխառնվեն իրենց շուրջ եղած հեթանոս ազգերի հետ: Տասը պատվիրանները, հենց այն բանը, որի պահապանները պետք է լինեին հին Իսրայելը, խստորեն արգելում են կուռքերի պաշտամունքը: Երբ Տերը Հորեբի քարայրի մոտ անցավ Մովսեսի առջևով և հայտնեց Իր բնավորությունը, Նա երկու անգամ ներառեց հենց այն նախազգուշացումը, որին մենք այստեղ անդրադառնում ենք:

Եվ ասաց. «Ահա, ուխտ եմ կապում. քո ամբողջ ժողովրդի առաջ այնպիսի հրաշքներ պիտի գործեմ, ինչպիսիք չեն արվել ողջ երկրի վրա և ոչ մի ազգի մեջ. և ամբողջ ժողովուրդը, որի մեջ դու ես, պիտի տեսնի Տիրոջ գործը, որովհետև այն, ինչ ես քեզ հետ պիտի անեմ, ահեղ բան է: Պահի՛ր այն, ինչ ես այսօր քեզ պատվիրում եմ. ահա, ես քո առաջից վոնդում եմ ամորհացիներին, քանանացիներին, խեթացիներին, փերեզացիներին, իսնացիներին և հեթուսացիներին: Զգո՛ւյշ եղիր քեզ համար, որպեսզի չուխտ կապես այն երկրի բնակիչների հետ, ուր գնում ես, որպեսզի դա քեզ

համար որոգայթ չլինի քո միջում: Այլ նրանց սեղանները պիտի քանդեք, նրանց կուռքերը պիտի փշրեք, և նրանց սրբազան պուրակները պիտի կտրատեք: Որովհետև ուրիշ աստծու չպիտի երկրպագես, որովհետև Տերը, որի անունը Նախանձոտ է, նախանձոտ Աստված է: Որպեսզի չուխտ կապես այն երկրի բնակիչների հետ, և նրանք չպոռնկությամբ գնան իրենց աստվածների հետևից, և զոհ մատուցեն իրենց աստվածներին, ու մեկը քեզ կանչի, և դու ուտես նրա զոհից. և նրանց դուստրերից առնես քո որդիների համար, և նրանց դուստրերը պոռնկությամբ գնան իրենց աստվածների հետևից ու քո որդիներին էլ տանեն պոռնկությամբ իրենց աստվածների հետևից»: Ելք 34:10–16.

Այս հատվածում միայն երկու անգամ Աստված զգուշացրեց հին Իսրայելին, և կան շատ այլ աստվածաշնչյան վկայություններ այն պատվերի մասին, որ տրվել էր հին Իսրայելին, ըստ որի՝ նրանք չպետք է ուխտեր կնքեին իրենց շուրջը գտնվող կռապաշտ ազգերի հետ: Այդ փոխզիջումները սկսվեցին հին Իսրայելի՝ Աստծուն և Նրա աստվածապետությունը մերժելուց: Երբ նրանք թագավոր ցանկացան, Աստված թույլ տվեց, որ նրանք թագավոր ունենան, և այդ պահից սկսած բոլոր թագավորների մեծամասնությունը, և առավել ևս հյուսիսային տասը ցեղերի յուրաքանչյուր թագավոր, անտեսեցին հենց այդ պատվերը: Այն սկզբունքը, ըստ որի Իսրայելը պետք է առանձնացված և յուրահատուկ լիներ իրեն շրջապատող կռապաշտ ազգերից, մերժվեց և պատկերվեց այն փոխզիջմամբ, որի խորհրդանիշը հետագայում պետք է դառնար Կոստանդինը: Պերգամոնը և Կոստանդինը ներկայացնում են Իսրայելի այն թագավորների ապստամբությունը, որոնք կռապաշտությունը ներմուծեցին Աստծո եկեղեցու մեջ: Անկումը, որ սկսվեց Սավուդ թագավորից, նախատիպն էր քրիստոնեական եկեղեցու անկման, որը տարավ դեպի գերություն՝ հոգևոր Բաբելոնում: Սուրբ պատմությունը, որ սկսվում է Սավուդ թագավորից և շարունակվում մինչև Բաբելոնի գերությունը, խորհրդանշվում է Պերգամոնի եկեղեցով: Դրան հաջորդած յոթանասուն տարվա գերությունը Թյատիրայի եկեղեցին էր:

Եփեսոսը ներկայացնում է այն եկեղեցին, որ դուրս է գալիս՝ նվաճելու Ավետյաց երկիրը: Եփեսոսը ներկայացնում է Մովսեսի ժամանակը և Իսրայելի ազատագրությունը Եգիպտոսի ստրկությունից:

«Աստվածաշունչը կուտակել և միասին ամփոփել է իր գանձերը այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործարքները եղել են և կրկնվում են եկեղեցու մեջ այս վերջին օրերում»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339.

Եգիպտոսից ազատագրմամբ ներկայացված պատմությունը կրկնվում է վերջին օրերում: Ուստի այն կրկնվեց նաև միլլերական պատմության մեջ: Ահա թե ինչու Քույր Ուայթը բազմիցս հղում է անում այդ պատմությանը՝ միլլերական պատմությունը նկարագրելու համար: Նա 1844 թվականի Մեծ Հիասթափությունը համադրում է եբրայեցիների հիասթափության հետ, երբ նրանք կանգնած էին Կարմիր ծովի առաջ, մինչ փարավոնի բանակը նրանց էր մոտենում հետևից: Նա նաև Եգիպտոսից ազատագրման պատմությունը համադրում է Քրիստոսի ժամանակի հետ, ուստի

աշակերտների հիասթափությունը խաչի մոտ նախատիպով ներկայացված էր Կարմիր ծովի մոտ եղած հիասթափությամբ, որն էլ իր հերթին նախատիպում էր 1844 թվականի Մեծ Հիասթափությունը: Խաչի հիասթափությունը ներկայացնում էր Եփեսոս եկեղեցու սկիզբը: Հին Բսրայելի սկզբում Մովսեսի ժամանակը, որը ներկայացված է Եփեսոս եկեղեցով, նաև նախատիպում էր ժամանակակից Բսրայելի սկիզբը Քրիստոսի օրերում: Երկու պատմություններն էլ ներկայացված են Եփեսոս եկեղեցով: Այն ճշմարտությունները, որոնք այստեղ նույնացնում ենք, տարիների ընթացքում բազմիցս հրապարակայնորեն ներկայացվել են Future for America-ի կողմից, ուստի ես պարզապես ընդհանուր ակնարկ եմ տալիս:

Քրիստոսի պատմության մեջ մենք գտնում ենք նոր ուխտի ժողովրդի սկիզբը, որը բարձրացվում է այն ժամանակ, երբ նախորդ ուխտի ընտրյալ ժողովուրդը շրջանցվում է: Քրիստոսի պատմությունը հին Բսրայելի վախճանն է, և հին Բսրայելի սկզբում՝ Եգիպտոսից ազատագրման պատմության մեջ, կար նախկինում ընտրված ուխտի ժողովուրդ, որ շրջանցվեց՝ նոր ուխտի ժողովրդի համար:

Քրիստոսի պատմության մեջ նախկին ընտրյալ ժողովուրդը իր վերջնական վախճանին հասավ 70 թվականին՝ Երուսաղեմի կործանմամբ: Սկզբում՝ Մովսեսի ժամանակներում, նախկին ընտրյալ ժողովուրդը քառասուն տարվա ընթացքում մեռավ անապատում, և Հեսուն ու Քաղեբը դարձան նոր ընտրյալ ժողովրդի ներկայացուցիչները, որոնք կոչված էին պատգամը տանելու Ավետյաց երկիր, ինչպես Եփեսոսի եկեղեցու ժամանակաշրջանի առաքյալները Ավետարանը տարան աշխարհին:

Հին Բսրայելի սկիզբն ու ավարտը, ինչպես նաև արդի Բսրայելի սկիզբը, բոլորը վկայում են նախկին ընտրյալ ժողովրդի անցումը դեպի նոր ընտրյալ ժողովուրդ: Երկու կամ երեք վկաների վկայությամբ մի բան հաստատվում է, և այս երեք վկայական գծերից յուրաքանչյուրն իսկորոշում է նախորդ ընտրյալ ժողովրդի արձակումը, և այդ վկաները կրում են Ալֆայի և Օմեգայի՝ Նրա դրոշմը, Ով սկզբից իսկ ցույց է տալիս վախճանը: Կլինի նախկին ընտրյալ ժողովուրդ, որին Աստված կանցնի կողքից, երբ ուխտի մեջ մտնի հարյուր քառասունչորս հազարի հետ: Աստված խառնակության հեղինակ չէ. Նա երբեք չի փոխվում, և Նրա խոսքը երբեք չի ձախտվում:

Եգիպտոսից ազատագրությունը և այն հաղթությունները, որ Աստված իրագործեց Հեսուի միջոցով, ներկայացված են Եփեսոսի եկեղեցով, սակայն Եփեսոսին վիճակված էր կորցնել իր առաջին սերը: Երբ Հեսուն հանգչեց, ծագեց մի ուրիշ սերունդ, որը նշանավորում էր Զմյուռնիայով ներկայացված ժամանակաշրջանը: Ավետյաց երկրի մաքրագործման Հեսուի հրաշալի գործը երբեք լիովին չիրականացվեց, որովհետև ժողովուրդը գոհացավ ինքն իրենով և լքեց այն գործը, որ տրված էր Հեսուին: Նրանք կորցրին իրենց առաջին սերը: Այդ ժամանակաշրջանը շարունակվեց մինչև Բսրայելը մերժեց Աստծուն, և Սամուելը օծեց Սավուղ թագավորին՝ այդպիսով սկիզբ դնելով Պերգամոսի եկեղեցուն:

«Ուղերձը հասավ Զմյուռնիա՝ Փոքր Ասիայի մի եկեղեցու, և նույնպես՝ ամբողջությամբ վերցրած քրիստոնեական եկեղեցուն՝ երկրորդ և երրորդ դարերի ընթացքում: Դա մի ժամանակ էր, երբ հեթանոսությունը տալիս էր իր վերջին դիմադրությունը՝ աշխարհում գերիշխանության համար: Քրիստոնեությունը տարածվել էր զարմանալի արագությամբ, մինչև որ հայտնի էր դարձել ամբողջ աշխարհում: Ոմանք ընդունում էին Քրիստոսի հավատը՝ սրտի դարձի պատճառով, ուրիշներ՝ ազդեցիկ կերպով ներկայացված փաստարկների զորության պատճառով, և դեռ ուրիշներ՝ որովհետև կարող էին տեսնել, որ հեթանոսության գործը թուլանում էր, և քաղաքական խռհեմությունը նրանց տանում էր այն կողմը, որը խոստանում էր հաղթական լինել: Այս պայմանները թուլացրին եկեղեցու հոգևորությունը: Մարգարեության Հոգին, որ բնութագրում էր առաքելական եկեղեցին, աստիճանաբար կորավ: Մա մի պարզ և, որը այն եկեղեցին, որին վստահված է, բերում է հավատի միությանը: Երբ այլևս չկային ճշմարիտ մարգարեներ, սուտ ուսմունքները արագորեն տարածվեցին. հոյների փիլիսոփայությունը հանգեցրեց Սուրբ Գրքերի կեղծ մեկնաբանության, և հին փարիսեցիների ինքնարդարությունը, որ Քրիստոսի կողմից այնքան հաճախ դատապարտվում էր, դարձյալ երևաց եկեղեցու մեջ: Կոստանդինի թագավորությանը նախորդող երկու դարերի ընթացքում դրվեց այն չարիքների հիմքը, որոնք լիովին զարգացան հաջորդող երկու դարերի ընթացքում: Այս ժամանակահատվածում նահատակությունը Հռոմեական կայսրության շատ մասերում դարձավ ժողովրդական: Որքան էլ սա տարօրինակ թվա, այն nonetheless ճշմարիտ է: Դա քրիստոնյաների և հեթանոսների միջև գոյություն ունեցող հարաբերության արդյունքն էր»:

«Հռոմեական աշխարհում բոլոր ազգերի կրոնը հարգվում էր, բայց քրիստոնյաները ազգ չէին, այլ միայն արհամարհված մի ցեղի աղանդն էին: Ուստի, երբ նրանք շարունակաբար դատապարտում էին մարդկանց բոլոր դասերի կրոնը, երբ գաղտնի ժողովներ էին անցկացնում և ամբողջովին առանձնանում էին իրենց ամենամոտ ազգականների ու ամենամտերիմ բարեկամների սովորույթներից և գործելակերպից, նրանք դառնում էին կասկածանքի և հաճախ՝ հեթանոս իշխանությունների կողմից հալածանքի առարկա: Հաճախ նրանք իրենք էին հալածանք հարուցում իրենց դեմ, երբ կառավարողների մտքերում ընդդիմության ոգի չկար: Այս ոգու նկարագրության համար պատմությունը տալիս է Կարթագենի եպիսկոպոս Կիպրիանոսի մահապատժի մանրամասնությունները: Երբ նրա դատավճիռը կարդացվեց, ունկնդիր քրիստոնյաների բազմությունից ընդհանուր աղաղակ բարձրացավ, և նրանք ասում էին. «Մենք նրա հետ պիտի մեռնենք»»:

«Այն ոգին, որով բազմաթիվ դավանյալ քրիստոնյաներ ընդունում էին մահը և նույնիսկ անտեղի հրահրում էին կառավարության թշնամությունը, հավանաբար մեծապես նպաստեց մ. թ. 303 թվականին Դիոկղետիանոս կայսրի և նրա օգնական Գալերիոսի կողմից հալածանքի հրովարտակի արձակմանը: Այդ հրովարտակն իր ոգով համընդհանուր էր և տասը տարի գործադրվում էր առավել կամ նվազ խստությամբ»:

Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Թեև Զմյուռնիան այն երկու եկեղեցիներից մեկն է, որ Տիրոջից հանդիմանություն չի ստանում, պատմությունը վկայում է, որ այն ժամանակահատվածում

նահատակվածները ներկայացնում են ոմանց, որոնց շարժառիթները հիմնված էին մարդկային, ոչ թե աստվածային մղումների վրա: Դատավորների գիրքը բացվում է՝ նշելով Հեսուի մահը, և այնտեղ կա մի խոսք, որ գրքում կրկնվում է երկու անգամ և սահմանում է դատավորների պատմությունը: Երկրորդ անգամ այդ խոսքը մեջբերվում է գրքի վերջին համարում: Գրքի առաջին համարը նշում է Հեսուի ավարտը, իսկ վերջին համարը ամփոփում է պատմությունը:

Եվ եղավ, որ Հեսուի մահից հետո Իսրայելի որդիները հարցրին Տիրոջը՝ ասելով.
«Ո՞վ առաջինը պիտի ելնի մեզ համար քանանացիների դեմ՝ նրանց դեմ պատերազմելու»: ... Այն օրերին Իսրայելում թագավոր չկար, և ամեն մարդ անում էր այն, ինչ իր աչքերին ուղիղ էր թվում: ... Այն օրերին Իսրայելում թագավոր չկար. ամեն մարդ անում էր այն, ինչ իր աչքերին ուղիղ էր թվում: Դատավորներ 1:1, 17:16, 21:25:

Ինչպես Չմյուռնիայի պատմության մեջ, «ես»-ը սկզբից մինչև վերջ առաջնային թեմա էր: Քանի որ նրանք թագավոր չունեին, վճռեցին անել այն ամենը, ինչ իրենք էին ցանկանում անել: Առաջնորդության բացակայությունն էր այն, ինչ Հասկելը նույնացրեց Չմյուռնիայի պատմության մեջ, որը ներկայացված էր որպես Մարգարեության Հոգու գործունե դրսևորման բացակայություն: Երկու պատմություններում էլ առաջնորդության պակասը դուռ բացեց, որպեսզի որոշումներ կայացվեն մարդու սեփական շարժառիթների հիման վրա: Եփեսոսը ներկայացնում է Եգիպտոսից ազատագրումը: Դատավորների գրքում արձանագրված պատմությունը ներկայացվում է Չմյուռնիա եկեղեցով: Սավուդ թագավորից մինչև բաբելոնյան գերությունը ներկայացվում է Պերգամոս եկեղեցով, իսկ Բաբելոնում գերությունը՝ Թիատիրա եկեղեցով:

Պիոներների կողմից ճանաչված երևույթի հետ համահունչ՝ եկեղեցիների, կնիքների և փողերի մեջ գոյություն ունի չորսի և երեքի բաժանում, և հին Իսրայելի պատմության առաջին չորս եկեղեցիները սկսվում են եգիպտական գերությունից և ավարտվում բաբելոնական գերությամբ, որովհետև Ալֆան և Օմեգան միշտ վախճանը նույնացնում է սկզբի հետ: Ժամանակակից Իսրայելի պատմության առաջին չորս եկեղեցիները սկսվում են հրեաների հպատակեցմամբ հռոմեական իշխանությանը, և այդ չորս եկեղեցիներն ավարտվում են հոգևոր հրեաների հպատակեցմամբ հոգևոր Հռոմին՝ հազար երկու հարյուր վաթսու տարի:

Թիատիրայից հետո հաջորդեց Մարդեսը, որը սկսվեց, երբ նրանք դուրս եկան Թիատիրայով նախապատկերված բաբելոնյան գերությունից: Մարդեսը այն եկեղեցին է, որ անուն ուներ, թե կենդանի է, սակայն կենդանի չէր: Կյանքի նրանց դավանությունը սուտ էր: Հետաքրքրական է, որ յոթ եկեղեցիներից հենց Մարդես բաժն է, որ սահմանում չունի: Մարդեսի համար սահմանումներ են վերագրվել՝ հիմնվելով պատմության և համարների համատեքստի վրա, սակայն անվան ստուգաբանական սահմանում չկա: Այն անուն ունի, բայց չունի:

«Բայց երկրորդ տաճարը շքեղությամբ չէր հավասարվում առաջինին, և ոչ էլ այն սրբազործված էր Աստվածային ներկայության այն տեսանելի նշաններով, որոնք պատկանում էին առաջին տաճարին: Գերբնական գործության ոչ մի հայտնություն

չեղավ՝ նշանավորելու նրա նվիրագործումը: Փառքի ոչ մի ամպ չերևաց՝ լցնելու նորակառույց սրբարանը: Ոչ մի կրակ չիջավ երկնքից՝ սպառելու նրա գոհասեղանի վրա եղած գոհը: Շեքինան այլևս չէր բնակվում քերովբեների միջև՝ Սրբոց Սրբոցում. տապանակը, քավության աթոռը և վկայության տախտակները այնտեղ չէին գտնվում: Երկնքից ոչ մի ձայն չէր հնչում՝ որոնող քահանային Եհովայի կամքը հայտնի դարձնելու համար»: Մեծ պայքարը, 24:

Բաբելոնյան գերությունից հետո նրանք վերահաստատեցին Երուսաղեմն ու տաճարը: Այդպիսով նրանք կրկին անուն ունեցան, որովհետև Աստված խոստացել էր Իր անունը դնել Երուսաղեմում: Բայց Նրա անունը ներկայացնում է Նրա բնավորությունը, և Նրա անձնական ներկայության բացակայությունը ցույց էր տալիս, որ նրանք ունեին այն անունը, որ ներկայացնում էր կյանքը, սակայն իրականում այլևս չունեին այն ներկայությունը, որ ծնում է կյանքը: Իրականում նրանց ունեցածը միայն դավանություն և ձևացումն էր:

Սարդիսում վերջին ձայնը խոստանում էր մի Եդիայի մասին, որ պիտի գար Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ: Հին Իսրայելի համար Երուսաղեմի կործանումը Տիրոջ մեծ և սարսափելի օրն էր: Այդ պատճառով Քույր Ուայթը Ք.հ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը հիշատակում է որպես Տիրոջ մեծ և սարսափելի օրվա պատկերավորում, որը ներկայացված է յոթ վերջին պատուհասներով: Ֆիլադելֆիայի եկեղեցին սկսվեց անապատում աղաղակող Հովհաննես Մկրտչի ձայնով՝ այսպիսով նախատիպելով Ուիլյամ Միլլերի ձայնը: Հովհաննես Մկրտչի և Ուիլյամ Միլլերի ձայները Լաոդիկիայի պատգամն էին ներկայացնում մի ժողովրդի, որը հավատում էր, թե ամեն բան կարգին է, մինչդեռ ամեն բան լիովին սխալ էր: Թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը, թե՛ Ուիլյամ Միլլերը կացինը դրեցին ծառի արմատին: Սարդիսին ուղղված պատգամն այն էր, որ կային «մի քանի անուններ անգամ Սարդիսում, որոնք չեն պղծել իրենց հանդերձները, և նրանք պիտի ինձ հետ սպիտակ հագնեն, որովհետև արժանի են»: Հովհաննես Մկրտիչը և Ուիլյամ Միլլերը ներկայացնում են նրանց, ովքեր դուրս եկան Սարդիսով ներկայացված ժամանակաշրջանից և արժանի էին քայլելու Քրիստոսի հետ:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու Ուիլյամ Միլլերի քարոզած ճշմարտությունը, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եդիայի հոգով և զորությամբ՝ հռչակելու այդ լուրը: Ինչպես Հովհաննեսը՝ Հիսուսի նախակարապետը, այնպես էլ նրանք, ովքեր քարոզում էին այս հանդիսավոր պատգամը, իրենց պարտավորված էին զգում կացինը դնելու ծառի արմատին և մարդկանց կոչ անելու ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերելու: Նրանց վկայությունը կոչված էր արթնացնելու և հզորապես ազդելու եկեղեցիների վրա ու ի հայտ բերելու նրանց իրական բնավորությունը: Եվ երբ հնչեց գալիք բարկությունից փախչելու հանդիսավոր նախազգուշացումը, եկեղեցիներին միացած շատերը ընդունեցին բժշկարար լուրը. նրանք տեսան իրենց հետընթացները և, ապաշխարության դառը արցունքներով ու հոգու խոր տառապանքով, խոնարհվեցին Աստծո առաջ: Եվ երբ Աստծո Հոգին հանգչեց նրանց վրա, նրանք ևս օգնեցին հնչեցնելու այս կանչը. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև Նրա դատաստանի ժամը եկավ»: Վաղ Գրություններ, 233:»

Հայտնության յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են առաքյալների ժամանակներից մինչև Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը եղած պատմությունը, և յոթ եկեղեցիները նաև ներկայացնում են հին Իսրայելի պատմությունը՝ մարգարե Մովսեսից մինչև Քրիստոսի առաջին գալուստը:

«Իսրայելի որդիների փորձությունները և նրանց վերաբերմունքը Քրիստոսի առաջին գալստից անմիջապես առաջ պատկերում են Աստծո ժողովրդի վիճակը նրանց փորձառության մեջ՝ Քրիստոսի երկրորդ գալստից առաջ:»

«Սատանայի որոգայթները մեզ համար դրված են նույնքան իսկապես, որքան դրված էին Իսրայելի որդիների համար՝ Քանանի երկիրը մտնելուց անմիջապես առաջ: Մենք կրկնում ենք այդ ժողովրդի պատմությունը:»

«Նրանց պատմությունը մեզ համար պետք է հանդիսանա հանդիսավոր նախազգուշացում: Մենք երբեք չպետք է ակնկալենք, թե երբ Տերն Իր ժողովրդի համար լույս ունի, Սատանան հանդարտ կողք կկանգնի և ոչ մի ջանք չի գործադրի՝ խանգարելու, որ նրանք այն ընդունեն: Զգո՛ւյ՜ լինենք, որ չմերժենք այն լույսը, որ Աստված ուղարկում է, որովհետև այն չի գալիս մեզ հաճելի կերպով.... Եթե կան ոմանք, որոնք իրենք չեն տեսնում և չեն ընդունում լույսը, թող նրանք չկանգնեն ուրիշների ճանապարհին:»

«Այսօր երկինքն ու երկիրը կանչում են ձեզ դեմ վկայության, որ ձեր առաջ դրել են կյանքն ու մահը, օրհնությունն ու անեծքը. ուստի ընտրի՛ր կյանքը, որպեսզի ապրեք թե՛ դու և թե՛ քո սերունդը. որպեսզի սիրես քո Տեր Աստծուն, և հնազանդվես Նրա ձայնին, և կառչես Նրանից. որովհետև Նա է քո կյանքը և քո օրերի երկարությունը, որպեսզի բնակվես այն երկրում, որ Տերը երդվել էր տալ քո հայրերին՝ Աբրահամին, Իսահակին և Հակոբին:»

«Այս երգը ոչ թե պատմական էր, այլ մարգարեական: Թեև այն պատմում էր անցյալում Իր ժողովրդի հանդեպ Աստծո հրաշալի գործերի մասին, այն նաև նախանշում էր ապագայի մեծ իրադարձությունները, հավատարիմների վերջնական հաղթանակը, երբ Քրիստոսը երկրորդ անգամ պիտի գա գործությամբ և փառքով:»

«Պողոս առաքյալը հստակորեն հայտարարում է, որ իսրայելացիների փորձառությունը նրանց ճանապարհորդությունների ընթացքում արձանագրվել է այս աշխարհի այս դարում ապրողների՝ նրանց օգտի համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են: Մենք չենք համարում, թե մեր վտանգները որևէ կերպ պակաս են, քան եբրայեցիներինը, այլ՝ ավելի մեծ են»: Healthful Living, 280, 281.

Եգիպտոսից ազատագրությունը ներկայացված է Եփեսոսի եկեղեցու միջոցով, իսկ այդ պատմության մեջ Եփեսոսի եկեղեցու խորհրդանիշը Հեսուն էր: Այն բանից հետո, երբ նրանք, ում Աստված Եգիպտոսից դուրս բերեց, տասը հաջորդական փորձություններում ձախողվեցին, Տերը ուխտը վերցրեց ապստամբներից և տվեց այն Հեսուին ու Քաղեբին:

Ասա՛ նրանց. «Կենդանի եմ Ես,— ասում է Տերը,— ինչպես որ դուք խոսեցիք Իմ ականջներում, այդպես էլ ձեզ պիտի անեմ. ձեր դիակները պիտի ընկնեն այս անապատում, և ձեզանից բոլոր հաշվառվածները՝ ըստ ձեր ամբողջ թվի, քսան տարեկանից և վեր, որ տրտնջացիք Իմ դեմ, անշուշտ չեք մտնի այն երկիրը, որի մասին Ես երդվեցի, որ ձեզ բնակեցնեմ այնտեղ, բացի Եփունների որդի Քաղեբից և Նավեի որդի Հեսուից»։ Թվոց 14:28–30.

Քույր Ուայթը նշում է, որ Հեսուն և Քաղեբը ներկայացնում են նրանց, «որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են», և որոնք «գոհաբերությամբ ուխտ են կապում Աստծու հետ»։

«Մեր խրատության համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են, այս պատմությունը գրի առնվեց։ Որքա՛ն հաճախ այսօր Աստծո ժողովուրդը վերապրում է Իսրայելի որդիների փորձառությունը։ Որքա՛ն հաճախ նրանք տրտնջում և զանգատվում են։ Որքա՛ն հաճախ նրանք հետ են քաշվում, երբ Տերը նրանց հրամայում է առաջ գնալ։ Աստծո գործը տառապում է Քաղեբի և Հեսուի նման մարդկանց պակասից՝ հավատարմության և անսասան վստահության մարդկանցից։ Աստված կանչում է մարդկանց, որոնք իրենց անձը կնվիրեն Նրան՝ Նրա Հոգով լցվելու համար։ Քրիստոսի և մարդկության գործը պահանջում է սրբացված, անձնագոհ մարդկանց, մարդկանց, որոնք դուրս կգան բնակատեղից՝ կրելով նախատինքը։ Թող նրանք լինեն զորավոր, քաջարի մարդիկ, արժանի վեհ ձեռնարկների, և թող գոհաբերությամբ ուխտ կապեն Աստծո հետ»։ Review and Herald, May 20, 1902.

Վերանորոգվող ուխտը, ինչպես պատկերված է Հեսուի և Քաղեբի հետ նորոգվող ուխտով, այն ուխտն է, որ կնքվում է հարյուր քառասունչորս հազարի և մեծ բազմության հետ։ Այն նորոգվում է այն բանից հետո, երբ սկզբնական ուխտով ընտրված ժողովուրդը բաժանվում է Աստծուց և դատապարտվում է մեռնելու անապատում։ Հարյուր քառասունչորս հազարի հետ ուխտը իրագործվում է հենց նույն պատմության մեջ, որի ընթացքում նախկին ընտրված ժողովուրդը մերժվում է։

Եփեսոս նշանակում է ցանկալի, և թե՛ Հեսուի, թե՛ վաղ եկեղեցու կողմից կատարված գործը «ցանկալի» էր։ Երբ Հեսուն Աստծո ժողովրդին առաջնորդեց Ավետյաց երկիրը, նա առաջ գնաց՝ հաղթելով։ Առաջին կնիքը զուգահեռ է Եփեսոսի եկեղեցուն և ներկայացված է սպիտակ ձիով, որ դուրս է գալիս՝ հաղթելով։ Սա ճշմարիտ էր թե՛ Հեսուի, թե՛ առաքելական եկեղեցու վերաբերյալ։ Առաջին կնիքը զուգահեռ է Եփեսոսի եկեղեցուն ինչպես հին, այնպես էլ նոր Իսրայելի մեջ։

Զմյուռնիա անունը ծագում է «զմուռս» բառից, որը յուղ էր, օգտագործվում էր մեռելներին զմուշելու համար։ Երկրորդ կնիքը ներկայացված է կարմիր ձիով, որին տրվել էր «մեծ սուր» և «իշխանություն»՝ «երկրից խաղաղությունը վերցնելու», այսինքն՝ այն պատմական շրջանում մարդիկ «միմյանց պիտի սպանեին»։ Երկրորդ կնիքը զուգահեռ է ընթանում Զմյուռնիայի եկեղեցու հետ և ներկայացնում է Աստծո թշնամիներին տրված իշխանությունը, որով նրանց թույլատրվում էր հաղթահարել և սպանել Աստծո ժողովրդին։ Սա իրականացավ առաքելական եկեղեցուն հաջորդած

Ժամանակաշրջանում, ինչպես նաև Դատավորների պատմության մեջ: Երկու պատմություններում էլ Աստված Իր ժողովրդից դուրս եղած ուժերին թույլ տվեց պատերազմ և մահ բերել Իր ժողովրդի վրա: Առաքելական եկեղեցու մեջ այդ պատերազմը դրդված էր Քրիստոսի կրոնի մերժմամբ, որն ավելի նախորդ՝ Եփեսոսի ժամանակաշրջանում, անպարտելի էր եղել, մինչ ավետարանը տանում էր աշխարհին: Դատավորների ժամանակաշրջանում Աստծո ժողովրդի թշնամիների դրդապատճառը հիմնված էր Եփեսոսի նախորդ ժամանակաշրջանի վրա, երբ Աստված Իր գործությունը ցույց տվեց Եփեսոսի և այնուհետև այն ազգերի նկատմամբ, որոնց Հովսեփն գործիք էր եղել նվաճելու համար: Երկրորդ կնիքը գուցահեռ է ընթանում Զմյուռնիայի եկեղեցու հետ թե՛ հին, թե՛ ժամանակակից Իսրայելում:

Պերգամոս նշանակում է «ամրացված միջնաբերդ»՝ այսպիսով ներկայացնելով թագավորի ամրոցը: Երրորդ կնիքը ընթանում է Պերգամոսին գուցահեռ և ներկայացնում է այն պատմությունը, որտեղ մարդկային դատաստանը գործադրվում է երկրի թագավորների կողմից՝ հակառակ Աստծո դատաստանին: Այսպիսով, չափումը, կամ դատաստանը, որ ներկայացված է «երկու» կշեռքներով, որոնք կշռում են «ցորենը», «գարին», «յուղը» և «գինին», նույնականացնում է թագավորական մարդկային իշխանությունը, որը մշտապես թերի է Աստծո դատաստանի համեմատությամբ: Հիշե՛ք, որ ազնիվ չափումը կամ ազնիվ կշռումը երկու կշեռք չի պահանջում: Երկու կշեռքները ներկայացնում են անհավասար դատաստան:

«Գարին» Զատկի տոնի «առաջին պտղի» ընծայի խորհրդանիշն է, «ցորենը»՝ Հոգեգալստյան տոնի «երկու ճոճվող հացերի» ընծայի խորհրդանիշը: «Յուղը» Սուրբ Հոգու խորհրդանիշն է, իսկ «գինին»՝ վարդապետության խորհրդանիշը: Հին Իսրայելի ժամանակներում Պերգամոսը Իսրայելի այն փոխգիշող թագավորների շրջանն է, որոնք դատաստան բերեցին Աստծո պաշտամունքի այն կարգի վրա, որ ներկայացված է Զատկից մինչև Հոգեգալուստ ընկած ժամանակաշրջանով: Աստծո խոսքի ճշմարտությունները ներկայացված են «գինով» և «յուղով»: Թե՛ հին, թե՛ նոր Իսրայելում Պերգամոսի եկեղեցին այն շրջանն է, երբ սատանան փորձում է իրագործել այն, ինչ չկարողացավ անել արյունահեղությամբ այն պատմության ընթացքում, որ ներկայացված է Զմյուռնիայով: Պերգամոսում սատանան փորձեց կործանել Աստծո ժողովրդին և Աստծո ճշմարտությունը փոխզիջման միջոցով, ոչ թե արյունահեղությամբ, ինչպես ներկայացված է Զմյուռնիայում: Հին Իսրայելի թագավորների փոխզիջումը նախատիպն է նոր Իսրայելում Կոստանդինի փոխզիջման:

Թիաթիրա նշանակում է «զոջման զոհաբերություն» և խոսում է այն նահատակության ոգու մասին, որ Աստված տալիս է Իր այն ժողովրդին, որոնք սպանվում են Իր անվան համար: Զոջման զոհաբերությունը ներկայացնում է Քրիստոսին ծառայելու պատրաստակամությունը ծայրահեղ հանգամանքներում, ինչպես դա ներկայացված է Դանիելի, Մեղրաքի, Միսաքի և Աբեղնազովի միջոցով յոթանասուն տարիների գերության ընթացքում. և այն նաև ներկայացնում է վալդենսների, հուգենոտների և ուրիշների զոհաբերությունը, որոնք տասներկու հարյուր վաթսուն տարիների պատմության ընթացքում պապական իշխանության կողմից ենթարկվեցին

խոշտանգումների, բանտարկության, զրպարտության և սպանության: Չորրորդ կնիքը գուգահեռաբար ընթանում է Թիաթիրայի եկեղեցու հետ և ներկայացնում է հին Բաբելոնի հալածանքը հին Իսրայելի դեմ և նոր Բաբելոնի հալածանքը նոր Իսրայելի դեմ: Երկու գերությունների պատմությունն էլ նախ պահանջում էր ճշմարտությունից հեռացում, ինչը գործադրեցին Իսրայելի թագավորները և Կոստանդին կայսրը: Երկուսն էլ ճանապարհի հարթեցին Թիաթիրայով ներկայացված մի ժամանակաշրջանի համար:

Սարդիսը որևէ նշանակություն չունի այն բանի հետ համահունչ, որ այն հավակնում է անուն ունենալ, սակայն այդ դավանությունը սուտ է: Շեքինայի ներկայությունը երբեք չհայտնվեց երկրորդ տաճարում: Քրիստոսի ներկայությունը երբեք չհայտնվեց Սարդիսի պատմության մեջ: Խավար դարերի բարեփոխումը էապես մեկ քայլ առաջ և երկու քայլ հետ գնալու մի շարք էր: Այն գործը, որ Սարդիսի պատմությունը պետք է իրականացներ Բողոքական Բարեփոխման ընթացքում, երբեք չավարտվեց:

Փիլադելփիա նշանակում է եղբայրասիրություն, և անհնար է սիրել քո եղբորը, եթե նախ չես սիրում Աստծուն:

Եթե մեկը ասի. «Ես սիրում եմ Աստծուն», բայց առի իր եղբորը, նա սուտասան է, որովհետև ով չի սիրում իր եղբորը, որին տեսել է, ինչպե՞ս կարող է սիրել Աստծուն, որին չի տեսել: Եվ այս պատվիրանն ունենք նրանից, որ ով սիրում է Աստծուն, սիրի նաև իր եղբորը: Ա Հովհաննես 4:20, 21.

Փիլադելփիան ներկայացնում է այն եկեղեցին, որ սիրում է Աստծուն, և այս պատճառով Փիլադելփիայի դեմ ոչ մի դատապարտություն կամ հանդիմանություն չի ուղղվում:

Եվ Ֆիլադելփիայի եկեղեցու հրեշտակին գրիր. «Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, նա, որ ունի Դավթի բանալին, նա, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առջև բաց դուռ դրեցի, և ոչ ոք չի կարող այն փակել, որովհետև դու փոքր ուժ ունես, և պահեցիր իմ խոսքը, և չուրացար իմ անունը: Ահա, սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, ահա, ես պիտի անեմ, որ գան և երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և իմանան, որ ես քեզ սիրեցի: Քանի որ պահեցիր իմ համբերության խոսքը, ես էլ քեզ պիտի պահեմ փորձության այն ժամից, որ գալու է ամբողջ աշխարհի վրա՝ փորձելու երկրի վրա բնակվողներին: Ահա, շուտով գալիս եմ. ամուր պահիր այն, ինչ ունես, որպեսզի ոչ ոք չառնի քո պսակը: Հաղթողին ես պիտի դարձնեմ այուն իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ Նոր Երուսաղեմն է, որ իմ Աստծուց երկնքից իջնում է, և իմ նոր անունը պիտի գրեմ նրա վրա»:

Հայտնություն 3:7–12.

Ֆիլադելփիային տրվում է «Դավթի բանալին», և հին Իսրայելի Ֆիլադելփիական պատմության մեջ նրանց տրվեց Դավթի Որդին, որը, ի թիվս այլ բաների, ներկայացնում է Ալֆայի և Օմեգայի՝ առաջինի և վերջինի մարգարեական սկզբունքը: Այդ բանալին ներկայացնում է «պատմականության» մեթոդաբանությունը: Հին Իսրայելի ավարտին Ֆիլադելփիական եկեղեցով ներկայացված ժամանակահատվածում հենց

աստվածաշնչյան մարգարեության Հեղինակն էր այդ բանալին: Միլլերի շարժման պատմության մեջ Ֆիլադելֆիական եկեղեցով ներկայացված ժամանակահատվածում Ուիլյամ Միլլերին տրվեց այդ բանալին: Այդ երկու պատմությունների մեջ Քրիստոս գործ ուներ հրեաների հետ, որոնք կարծում էին, թե Աբրահամի որդիներն են, բայց այդպիսին չէին: Միլլերը գործ ուներ բողոքականների հետ, որոնք կարծում էին, թե հոգևոր հրեաներ են, բայց չէին:

Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:13.

Լատդիկեա նշանակում է դատված ժողովուրդ, և լատդիկեցիները՝ Քրիստոսի ժամանակաշրջանի հրեաները, վերջնականապես դատապարտվեցին մ.թ. 70-ին՝ Երուսաղեմի կործանման ժամանակ: Ուխտագանգ բողոքականության վերջնական դատաստանը տեղի է ունենում Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ, սակայն նրանք իրենց դատաստանին հանդիպեցին, երբ 1844 թվականի գարնանը մերժեցին առաջին հրեշտակի պատգամը, և ապա աստվածային կերպով հռչակվեցին Բաբելոնի դուստրեր: Այդ անկյալ բողոքականները խորհրդանշում են Լատդիկեական աղվենտիզմը քննական դատաստանի վերջին օրերին:

Այժմ մենք, ըստ էության, քննել ենք մի քանի տարբեր եղանակներ, որոնցով Հայտնության յոթ եկեղեցիները կարող են ճիշտ կերպով հասկացվել որպես մարգարեական խորհրդանիշներ և այնուհետև մարգարեաբար կիրառվել: Սակայն դրանք պետք է հասկացվեն և կիրառվեն այն մարգարեական կանոնների համատեքստում, «որոնք մեզ տրվել են Բարձրագույն իշխանության կողմից»:

Յոթ եկեղեցիներին ուղղված պատգամները այն պատգամներն էին, որոնք տրվել էին այն յոթ եկեղեցիներին, որոնք գոյություն ունեին այն ժամանակ, երբ Հովհաննեսը գրի առավ այդ պատգամները: Յոթ եկեղեցիներին ուղղված պատգամները խրատ և նախազգուշացում են տալիս պատմության ամբողջ ընթացքում եղած բոլոր եկեղեցիներին: Յոթ եկեղեցիներին ուղղված պատգամները խրատ և նախազգուշացում են տալիս պատմության ամբողջ ընթացքում ապրած առանձին քրիստոնյաներին: Յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են քրիստոնեության պատմությունը՝ առաքյալների ժամանակից մինչև աշխարհի վերջը: Յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են հին Իսրայելի պատմությունը՝ Մովսեսի ժամանակից մինչև Ք.հ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը: Յոթ եկեղեցիները կարելի է ճանաչել և կիրառել՝ առանձնացնելով առաջին չորս եկեղեցիների և վերջին երեք եկեղեցիների միջև եղած տարբերությունը:

Մեր կողմից նույնացվող մարգարեական վեց զանազան կիրառություններից նույն կիրառությունները ներկայացված են նաև յոթ կնիքներում:

Այս ճշմարտություններին կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում: